

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Hajn

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko Zarządowi Dróg Miejskich i Komunikacji Publicznej w B.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 lipca 2015 r.,
zażalenia powoda na wyrok Sądu Okręgowego w B.
z dnia 11 grudnia 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania
zażaleniowego Sądowi Okręgowemu w B.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy uchylił wyrok Sądu Rejonowego z 23 kwietnia 2012 r., zniósł postępowanie przed tym Sądem i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

Wyrok z 11 grudnia 2014 r. został wydany na skutek uchylenia wyroku Sądu Okręgowego z 30 sierpnia 2012 r. przez Sąd Najwyższy wyrokiem z 18 września 2013 r., II PK 4/13, LEX nr 1375183. W postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy uwzględnił zarzut nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji. Ustalił,

że wyrok Sądu Rejonowego został wydany przeciwko Zarządowi Dróg Miejskich i Komunikacji Publicznej, tymczasem złożone do akt sprawy pełnomocnictwo, na które powołał się pełnomocnik pozwanego składając apelację, udzielił Prezydent Miasta B. Pełnomocnictwo to upoważniało do zastępowania Miasta B., Skarbu Państwa i Urzędu Miasta B. (jako pracodawcy) - k. 15. Uwzględniając powyższe okoliczności Sąd Najwyższy wskazał, że pełnomocnik, który wniósł apelację, nie przedstawił adekwatnego pełnomocnictwa od pozwanego oraz nie wyjaśnił dlaczego apelację wniósł inny podmiot niż wymieniony w zaskarżonym wyroku. W konsekwencji stwierdził, że postępowanie przed Sądem drugiej instancji było nieważne, ponieważ pełnomocnik pozwanego nie był należycie umocowany (art. 379 pkt 2 k.p.c.).

W ramach ponownego rozpoznania sprawy przed Sądem Okręgowym w B., pełnomocnik powoda sprecyzował, że stroną pozwaną jest Zarząd Dróg Miejskich i Komunikacji Publicznej w B. W konsekwencji Sąd drugiej instancji zobowiązał radcę prawnego, który złożył apelację, do przedłożenia pełnomocnictwa udzielonego przez Zarząd Dróg Miejskich i Komunikacji Publicznej w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia apelacji. W wykonaniu zobowiązania Sądu, radca prawny przedłożył dokument pełnomocnictwa, z którego treści wynikało ustanowienie go pełnomocnikiem procesowym Zarządu Dróg Miejskich i Komunikacji w B. w sprawie apelacyjnej przed Sądem Okręgowym w B. Pełnomocnictwo zostało udzielone przez M. K., który podpisał się jako Dyrektor Zarządu Dróg Miejskich i Komunikacji Publicznej w B. Do dokumentu pełnomocnictwa nie została załączona dokumentacja potwierdzająca uprawnienie M. K. do udzielania pełnomocnictwa w imieniu Zarządu Dróg Miejskich i Komunikacji Publicznej w B.

W wyniku ponownego rozpoznania sprawy Sąd Okręgowy stwierdził, że postępowanie przed Sądem pierwszej instancji było dotknięte nieważnością (art. 379 pkt 2 k.p.c.), tj. od początku postępowania pełnomocnik miał umocowanie do reprezentowania Miasta B. podpisane przez Prezydenta Miasta. W konsekwencji Sąd stwierdził, że w tej sprawie począwszy od złożenia odpowiedzi na pozew wystąpił brak umocowania pełnomocnika. W związku z czym na podstawie art. 386 § 2 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego, zniósł postępowanie w

zakresie dotkniętym nieważnością i sprawę przekazał Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrok Sądu Okręgowego z 11 grudnia 2014 r. zaskarżył powód, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania zażaleniowego, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W zażaleniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 370 k.p.c. w zw. z art. 130 § 1 k.p.c. i art. 126 § 3 k.p.c. w zw. z art. 88 k.p.c. oraz art. 89 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 68 k.p.c. w zw. z art. 67 § 1 k.p.c. w zw. z art. 64 § 1¹ k.p.c., przez ich nieprawidłowe zastosowanie, polegające na nie odrzuceniu apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego z 23 kwietnia 2012 r., mimo że pełnomocnik pozwanego nie usunął braków formalnych tej apelacji, przez przedłożenie dokumentu umocowującego do działania w imieniu pozwanego, gdy Sąd Okręgowy w dniu 22 maja 2014 r. wezwał pełnomocnik pozwanego do przedłożenia pełnomocnictwa w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia apelacji, co miało istotny wpływ na wynik sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 1¹ k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Dotyczy to również uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji, zniesienia postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (zob. postanowienie SN z 5 grudnia 2012 r., I CZ 177/12, LEX nr 1284707).

Przyjmuje się, że w postępowaniu zażaleniowym prowadzonym na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c. Sąd Najwyższy kontroluje jedynie, czy sąd odwoławczy prawidłowo zakwalifikował określoną sytuację procesową jako odpowiadającą przyjętej podstawie orzeczenia kasatoryjnego (postanowienie SN z 25 stycznia 2013 r., I PZ 28/12, LEX nr 1555066.). Zakres kognicji Sądu Najwyższego przy rozpoznawaniu zażalenia, o którym mowa w art. 394¹ § 1¹ k.p.c.

ogranicza się zatem wyłącznie do dokonania oceny, czy istniała formalna, procesowa podstawa do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania (m.in. postanowienia SN z: 18 marca 2015 r., I CZ 30/15, LEX nr 1683404; 2 kwietnia 2015 r., I CZ 34/15, LEX nr 1677127; 9 kwietnia 2015 r., II CZ 10/15, LEX nr 1711689).

W tej sprawie przystąpienie do rozpoznania sprawy i wydanie wyroku uchylającego wyrok Sądu Rejonowego z 23 kwietnia 2012 r., znoszącego postępowanie przed Sądem Rejonowym oraz przekazującego sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania na podstawie art. 386 § 2 k.p.c., było przedwcześnie. Skarżący w zażaleniu zasadnie wskazał, że pełnomocnictwo złożone przez radcę prawnego nie było kompletne ze względu na brak przedłożenia dokumentów wykazujących umocowanie osoby, która podpisała dokument pełnomocnictwa do udzielenia pełnomocnictwa procesowego w imieniu pozwanego.

W tym miejscu uzasadnionym jest przypomnienie, że obowiązkiem pełnomocnika procesowego reprezentującego stronę postępowania jest wykazanie swojego umocowania do działania. W sytuacji gdy mocodawcą jest osoba prawna, jednostka organizacyjna działająca przez swoje organy albo przez osoby uprawnione do działania w jej imieniu wykazanie umocowania może nastąpić przez przedstawienie dokumentu pełnomocnictwa oraz innych stosownych dokumentów potwierdzających, że osoba udzielająca pełnomocnictwa jest uprawniona do działania za mocodawcę (uchwała SN z 30 marca 2006 r., III CZP 14/06, OSNC 2006 nr 10, poz. 165; wyrok SN z 11 grudnia 2006 r., I PK 124/06, OSNP 2008 nr 3-4, poz. 27; a także wyrok SN z 18 września 2013 r., II PK 4/13, LEX nr 1375183). Te „inne stosowne dokumenty”, jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z 30 marca 2006 r., stają się koniecznym elementem pełnomocnictwa procesowego, stanowią jego część składową. W uchwale tej Sąd Najwyższy podkreślił, ponadto, że obowiązek wynikający z art. 89 § 1 k.p.c. wykazania umocowania pełnomocnika obejmuje także konieczność wykazania źródła tego umocowania sięgającego do osoby mocodawcy. Niespełnienie tych wymagań stanowi brak formalny pisma procesowego uzasadniający wdrożenie przez przewodniczącego postępowania przewidzianego w art. 130 k.p.c., chyba że przepis szczególny przewiduje natychmiastowy zwrot pisma procesowego. Konsekwencją zaniechania wezwania

pełnomocnika do złożenia oprócz dokumentu pełnomocnictwa z podpisem mocodawcy, dokumentów, z których wynikało umocowanie osoby, która złożyła podpis na dokumencie pełnomocnictwa, do działania za mocodawcę jest nieważność postępowania (art. 379 pkt 2 k.p.c.) – zob. wyrok SN z 9 stycznia 2009 r., I CSK 304/08, LEX nr 490947; postanowienie SN z 9 lipca 2009 r., III CZP 19/09, LEX nr 512985).

Sąd Okręgowy przyjmując, że strona pozwana uzupełniła braki formalne apelacji, przystąpił do ponownego rozpoznania sprawy. Jednocześnie należy zauważyć, że do momentu wydania wyroku przez Sąd Okręgowy brak formalny w postaci nienależytego wykazania umocowania do złożenia i popierania apelacji przez radcę prawnego - pełnomocnika pozwanego nie został dostrzeżony przez ten Sąd, jak również nie został usunięty poprzez następcze potwierdzenie przez stronę pozwaną czynności procesowych dokonanych przez nienależycie umocowanego pełnomocnika (w sprawie dopuszczalności następczego potwierdzenia czynności procesowych przez stronę zob. uchwała SN w składzie 7 sędziów z 23 stycznia 2009 r., III CZP 118/08, OSNC 2009 nr 6, poz. 76). Oznacza to, że postępowanie przed Sądem drugiej instancji było dotknięte nieważnością na podstawie art. 379 pkt 2 k.p.c., a przyczyna nieważności nie została usunięta do momentu wydania prawomocnego wyroku.

Mając na względzie powyższe, na podstawie 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁵ § 1 zd. pierwsze k.p.c., orzeczono jak w sentencji.